



Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 10 października 2017 r.*ⁱ

Dumping – Przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin – Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/776 – Artykuł 13 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 – Działalność montażowa – Pochodzenie (provenance i origine) części rowerowych – Świadczenia pochodzenia – Niewystarczająca wartość dowodowa – Koszty wytworzenia części rowerowych

W sprawie T-435/15

Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd, z siedzibą w Karachi (Pakistan), reprezentowana przez M.P. Bentleya, QC,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez J.F. Brakelanda, M. Françę oraz A. Demeneix, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popierana przez:

European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), reprezentowaną przez adwokata L. Ruessmanna oraz J. Becka, solicitor,

interwenient,

której przedmiotem jest skarga na podstawie art. 263 TFUE zmierzająca do stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/776 z dnia 18 maja 2015 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, wprowadzone rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 wobec przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin (Dz.U. 2015, L 122, s. 4), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej,

SĄD (siódma izba),

w składzie: V. Tomljenović, prezes, A. Marcoulli i A. Kornezov (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 maja 2017 r.,
wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Rozporządzeniem (EWG) nr 2474/93 z dnia 8 września 1993 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej oraz ustanawiającym ostateczny pobór tymczasowego cła antydumpingowego (Dz.U. 1993, L 228, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 51, s. 3) Rada Wspólnot Europejskich ustanowiła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 30,6% na przywóz rowerów pochodzących z Chin.
- 2 W następstwie przeglądu wygaśnięcia wszczętego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1) Rada rozporządzeniem (WE) nr 1524/2000 z dnia 10 lipca 2000 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2000, L 175, s. 39) postanowiła utrzymać ww. cło antydumpingowe.
- 3 W następstwie przeglądu okresowego przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 384/96 Rada rozporządzeniem (WE) nr 1095/2005 z dnia 12 lipca 2005 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Wietnamu i zmieniającym rozporządzenie nr 1524/2000 (Dz.U. 2005, L 183, s. 1) podwyższyła stawkę obowiązującego cła antydumpingowego na przywóz rowerów pochodzących z Chin do 48,5%.
- 4 Rada rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 z dnia 3 października 2011 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2011, L 261, s. 2) postanowiła utrzymać cło antydumpingowe w wysokości 48,5%.
- 5 W maju 2013 r. w następstwie przeglądu okresowego przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 3 obowiązującego wówczas rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22; zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 502/2013 z dnia 29 maja 2013 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 990/2011 (Dz.U. 2013, L 153, s. 17) i postanowiła utrzymać obowiązujące cła antydumpingowe w wysokości 48,5%, z wyjątkiem rowerów przywożonych przez trzy przedsiębiorstwa, w stosunku do których ustanowiono indywidualne stawki cła.
- 6 W następstwie dochodzenia w sprawie obchodzenia środków przeprowadzonego zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013, L 153, s. 1).

- 7 W następstwie nowej skargi w 2014 r., dotyczącej tym razem ewentualnego obchodzenia ceł antydumpingowych przez producentów eksportujących rowery z siedzibą w Kambodży, Pakistanie i Filipinach, Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 938/2014 z dnia 2 września 2014 r. w sprawie wszczęcia dochodzenia dotyczącego możliwego obchodzenia środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w drodze przywozu rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin, i poddającego ten przywóz rejestracji (Dz.U. 2014, L 263, s. 5; sprostowanie Dz.U. 2014, L 341, s. 31). W trakcie tego dochodzenia, dotyczącego okresu od 1 stycznia 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem”), skarżąca, Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa pakistańskiego, otrzymała od Komisji „formularz dla spółek wnioskujących o zwolnienie z ewentualnego rozszerzenia cła” (zwany dalej „formularzem”), który wypełniła i odesłała w dniu 17 października 2014 r.
- 8 Z informacji dostarczonych na formularzu wynikało, że skarżąca kupowała części rowerowe ze Sri Lanki i Chin, aby montować rowery w Pakistanie. Ponieważ skarżąca nie zaznaczyła, że również ona sama produkuje części w tym ostatnim kraju, Komisja uznała, że wartość dodana części wykorzystanych podczas składania lub wykończenia nie przekraczała 25% kosztów produkcji w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- 9 Skarżąca dołączyła do formularza tabelę F.2, która wymienia wszystkie zakupy części dokonanych przez nią w okresie od 1 września 2013 r. do 31 sierpnia 2014 r. (zwanym dalej „okresem sprawozdawczym”). Z tabeli tej wynika, że jako dostawcy skarżącej oznaczonych zostało pięć spółek, to znaczy Creative Cycles Pvt Ltd, Great Cycles Pvt Ltd, Continental Cycles Pvt Ltd, Kelani Cycles Pvt Ltd i Flying Horse Pvt Ltd. W tym zakresie o ile prawdą jest, jak stwierdziła Komisja, że skarżąca pozostawiła pustą kolumnę „powiązane lub niepowiązane” w owej tabeli, która pozwala na ustalenie ewentualnego powiązania z tymi dostawcami, o tyle należy wyjaśnić, że wspomniała ona o istnieniu powiązania pomiędzy nią a Great Cycles, wskazując na stronie 11 wspomnianego formularza, że jej właścicielem i właścicielem Great Cycles była jedna i ta sama osoba.
- 10 W dniu 27 listopada 2014 r. miało miejsce przesłuchanie skarżącej, na jej wniosek, przed Komisją, w trakcie którego skarżąca dostarczyła kilku wyjaśnień i pottrzymała treść informacji znajdujących się na formularzu, to znaczy, że w trakcie okresu sprawozdawczego dokonywała czynności montażu rowerów w Pakistanie, ale że mniej niż 60% wartości części wykorzystywanych do owych czynności montażowych pochodziło z Chin oraz że w związku z tym jej czynności montażowe nie stanowiły obchodzenia obowiązujących środków w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- 11 Komisja wystosowała w wyniku tego przesłuchania wnioski o dostarczenie dodatkowych informacji, na który skarżąca odpowiedziała w dniu 16 stycznia 2015 r., przyznając, że jest powiązana nie tylko z Great Cycles, ale również z Creative Cycles i Continental Cycles, oraz wyjaśniając w pkt 2 odpowiedzi, że nie w sposób zamierzony nie wymieniła ona pierwotnie owych dwóch ostatnich spółek, ponieważ pierwsza z nich „zaprzestała swojej działalności”, a druga spółka została „już zamknięta”.
- 12 Wizyta weryfikacyjna została przeprowadzona w dniach 17 i 18 lutego 2015 r., nie jak to zostało pierwotnie przewidziane w lokalach skarżącej w Karachi (Pakistan), lecz ze względów bezpieczeństwa za zgodą skarżącej w Katunayake (Sri Lanka), w lokalach Great Cycles, gdzie zostały przeniesione dokumenty księgowe w celu ich kontroli. Weryfikacja ta miała na celu ustalenie w szczególności, czy odsetek części pochodzących z Chin był niższy niż 60% wartości wszystkich części wykorzystywanych w czynnościach montażowych dokonywanych przez skarżącą w Pakistanie. Komisja postanowiła skoncentrować swoje dochodzenie na danych dotyczących jednego z dostawców skarżącej, to znaczy Flying Horse, z tego względu, że skarżąca zakupiła od niego 93% części rowerowych używanych w czynnościach montażowych w Pakistanie. W tym zakresie z informacji znajdujących się w tabeli F.2 wynikało, że wspomniany dostawca nie był powiązany ze skarżącą, a z informacji dostarczonych przez

skarżącą w trakcie weryfikacji na miejscu – że dostawca ten był pośrednikiem, który kupował części w procentach równych, odpowiednio, 46% i 47% wszystkich części rowerowych wykorzystywanych w czynnościach montażowych skarżącej w Pakistanie – w Chinach i Sri Lance i odsprzedawał je skarżącej. W pozostałym zakresie skarżąca zaopatrywała się bezpośrednio u dostawców ze Sri Lanki i Kambodży.

- 13 Okazało się, że Flying Horse kupował znaczną ilość ram i widelców rowerowych, aluminiowych obręczy i plastikowych kół od Great Cycles, producenta części rowerowych z siedzibą w Sri Lance, powiązanego ze skarżącą, o czym mowa powyżej w pkt. 9. Opony i taśmy do obręczy były z kolei kupowane od Vechenson Limited, producenta części rowerowych z siedzibą również w Sri Lance i niepowiązanego ze skarżącą. Komisja przyznała, że producent ten jest „autentycznym producentem rowerów” (pkt 27 odpowiedzi na skargę). Po wykryciu szeregu nieprawidłowości, takich jak istnienie niezapłaconej wierzytelności skarżącej wobec jej dostawcy Flying Horse w wysokości 5 277 325 dolarów amerykańskich (USD), która to kwota odpowiadała ponad 90% kwoty sprzedaży dokonanych przez skarżącą w trakcie okresu sprawozdawczego, osiągnięcie przez Flying Horse bardzo zmiennej marży w trakcie jej sprzedaży na rzecz skarżącej w porównaniu z ceną zafakturowaną na rzecz Great Cycles, wahającej się pomiędzy sprzedażą ze stratą i marżą do blisko 20%, a także istnienie licznych faktur wystawianych bądź to przez Flying Horse na rzecz skarżącej, bądź to bezpośrednio przez Great Cycles na rzecz skarżącej, dotyczących tej samej liczby i odnoszących się do tych samych ilości i tych samych kwot, Komisja powzięła wątpliwość co do stosunku pomiędzy skarżącą a wspomnianym dostawcą.
- 14 Komisja nawet z uwagi na takie praktyki zastanawiała się, czy części rowerowe pochodzące ze Sri Lanki i zgłoszone przez skarżącą jako pochodzące z tego kraju rzeczywiście z niego pochodzą. Skarżąca przedstawiła w tej kwestii świadectwa pochodzenia „formularz A” wystawione przez ministerstwo handlu Demokratyczno-Socjalistycznej Republiki Sri Lanki dotyczące części rowerowych zakupionych, po pierwsze, przez pośrednika Flying Horse na rzecz Great Cycles, i po drugie na rzecz Vechenson. W ramach swojego dochodzenia Komisja wezwała również do przedstawienia jej dowodów dostarczonych na poparcie wniosku o uzyskanie świadectw pochodzenia „formularz A”, na które to wezwanie skarżąca również odpowiedziała.
- 15 Skarżąca tym samym przekazała Komisji świadectwa pochodzenia „formularz A”, a także dowody związane z tymi świadectwami dotyczące, po pierwsze, przywozów dokonanych przez Vechenson, oraz po drugie, przywozów dokonanych przez Great Cycles. Komisja przyjęła jako dowody na pochodzenie części rowerowych świadectwa ze Sri Lanki dotyczące Vechenson, jednakże odrzuciła świadectwa odnoszące się do Great Cycles. Jeżeli chodzi o te ostatnie świadectwa pochodzenia „formularz A”, to Komisja zbadała dwa zestawienia kosztów dotyczące ram i widelców rowerowych, pierwszy z dnia 17 grudnia 2012 r. i drugi z dnia 12 grudnia 2013 r. Obydwa opatrzone były pieczęcią ministra handlu Demokratyczno-Socjalistycznej Republiki Sri Lanki. Skarżąca przedstawiła również zestawienia kosztów dotyczące czerwca 2014 r. Komisja stwierdziła w tym zakresie liczne zarzucane nieścisłości, pierwszą dotyczącą tego, że w odniesieniu do niektórych rodzajów ram i widelców rowerowych brakowało uzasadniającego zestawienia kosztów, drugą dotyczącą tego, że wspomniane zestawienia opierały się nie na rzeczywistych kosztach wytworzenia, lecz jedynie na łącznej prognozie kosztów wytworzenia dotyczących nieokreślonej wielkości produkcji w okresie około jednego roku, trzecią opierającą się na braku związku pomiędzy rozmiarem ram a rozmiarem widelców wspomnianych na świadectwach pochodzenia „formularz A” a rozmiarem ram i widelców znajdujących się na zestawieniach kosztów, czwartą dotyczącą różnicy pomiędzy wartością free on board” (franco statek) wykazaną w tabeli F.2 załączonej do formularza oraz wartością poszczególnych faktur ocenianych w trakcie dochodzenia, piątą dotyczącą braku wskazania Flying Horse w świadectwach pochodzenia „formularz A”.
- 16 W tych okolicznościach Komisja wezwała skarżącą w trakcie wizyty weryfikacyjnej do przedstawienia dowodów dotyczących kosztów wytworzenia części produkowanych przez Great Cycles w Sri Lance w okresie sprawozdawczym w formie z tabeli F.4.1 formularza. W załączeniu do tego wniosku skarżąca dostarczyła w wymaganym formacie zażądane informacje dotyczące łącznych kosztów

wytworzenia wszystkich części (ram, widelców, felg aluminiowych i plastikowych kół) wyprodukowanych przez Great Cycles w Sri Lance we wspomnianym okresie. Opierając się na tych dowodach, Komisja obliczyła, że ponad 65% surowców wykorzystywanych do produkcji części rowerowych w Sri Lance pochodziło z Chin, a jedynie 31% ze Sri Lanki, oraz że mniej niż 25% wartości zostało dodane do owych surowców w trakcie procesu produkcji wspomnianych części w Sri Lance. Stwierdziła ona, że skarżąca uczestniczyła w czynnościach związanych z obchodzeniem środków i poinformowała ją o tym wniosku w dniu 13 marca 2015 r.

- 17 W dniu 23 marca 2015 r. doszło na wniosek skarżącej do jej przesłuchania przez rzecznika praw stron.
- 18 W uwagach na piśmie z dnia 27 marca 2015 r. dotyczących wniosków Komisji skarżąca podniosła, że wnioski te nie były prawnie uzasadnione w tym, że podważały pochodzenie ze Sri Lanki części dostarczanych jej przez Great Cycles, ponieważ, po pierwsze, świadectwa pochodzenia „formularz A” wystawione przez Sri Lankę poświadczały to pochodzenie, oraz po drugie, że ponieważ art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie stanowił zasady dotyczącej pochodzenia, Komisja nie mogła go stosować w celu ustalenia pochodzenia części wytwarzanych w Sri Lance.
- 19 W dniu 18 maja 2015 r. Komisja przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/776 rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, wprowadzone rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 wobec przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin (Dz.U. 2015, L 122, s. 4, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).

Zaskarżone rozporządzenie

- 20 Motyw 13 zaskarżonego rozporządzenia wskazuje w szczególności, że kwestia „wartości dowodowej” świadectw pochodzenia „formularz A” dla części rowerowych zakupionych u spółki powiązanej w Sri Lance za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlowego i kwestia zastosowania „przez analogię” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego do części rowerowych zakupionych w Sri Lance były oceniane w trakcie przesłuchania skarżącej przez rzecznika praw stron w dniu 23 marca 2015 r.
- 21 Motyw 22 zaskarżonego rozporządzenia wskazuje na to, że w okresie sprawozdawczym skarżąca była jedynym producentem rowerów z Pakistanu, że wypełniła ona formularz oraz że jej produkcja pokrywała nieco ponad 100% łącznego przywozu rowerów z Pakistanu do Unii. Motyw ten wspomina również o wizycie weryfikacyjnej, o której mowa w pkt 12 powyżej i wyjaśnia, że skarżąca została uznana za współpracującą.
- 22 W pkt 2.5.3 zaskarżonego rozporządzenia, zatytułowanym „Pakistan”, motywy 94–106 wspomnianego rozporządzenia są poświęcone dochodzeniu Komisji dotyczącemu skarżącej. Tytułem wstępu Komisja podkreśla w motywie 94 zaskarżonego rozporządzenia powiązania istniejące pomiędzy skarżącą a „przedsiębiorstwem w Sri Lance, które było objęte poprzednim dochodzeniem w sprawie obejścia środków i podlega rozszerzonym środkom”, dodając, że akcjonariusze wspomnianej spółki utworzyli przedsiębiorstwo w Kambodży również uczestniczące w wywozie rowerów do Unii oraz że „[przedsiębiorstwo to] nie współpracowało w niniejszym dochodzeniu, mimo że dokonywało wywozu produktu objętego dochodzeniem na rynek Unii w 2013 r.”. Komisja dodała, nadal w motywie 94 zaskarżonego rozporządzenia, że spółka kambodżańska zakończyła swoją działalność w okresie sprawozdawczym i przeniosła swoją działalność na spółkę powiązaną z siedzibą w Pakistanie.
- 23 W motywie 96 zaskarżonego rozporządzenia Komisja podkreśliła, że dochodzenie nie wykazało żadnych praktyk przeładunku produktów pochodzących z Chin za pośrednictwem Pakistanu, i w motywach 98 i 99 wspomnianego rozporządzenia przedstawiła nieprawidłowości, które stwierdziła w trakcie tego samego dochodzenia, o których mowa powyżej w pkt 13 i 15. Następnie poświęciła

motywy 100 i 101 zaskarżonego rozporządzenia kwestii wartości dowodowej świadectw pochodzenia „formularz A”, a także proporcji surowców pochodzących z Chin i wykorzystywanych do wytworzenia części rowerowych w Sri Lance. Motywy te zostały sformułowane w następujący sposób:

- „(100) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo nie zgodziło się z oceną Komisji, iż formularze A/świadectwa pochodzenia przedstawione w odniesieniu do części rowerowych zakupionych w Sri Lance nie mogły zostać uznane za wystarczający dowód pochodzenia tych części. [Skarżąca] argumentował[a], że zestawienia kosztów zostały przygotowane przez firmę biegłych rewidentów, a importerzy powinni móc polegać na formularzach A/świadectwach pochodzenia wydanych przez departament handlu Sri Lanki. [Skarżąca] potwierdził[a], że zestawienia kosztów nie opierały się na rzeczywistych kosztach produkcji części, lecz jedynie na prognozie przyszłych kosztów ważnej przez około jeden rok. [Skarżąca] twierdził[a] ponadto, że art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie stanowi reguły pochodzenia, a zatem nie może być zastosowany do oceny pochodzenia części rowerowych zakupionych w Sri Lance.
- (101) Jak wyjaśniono w motywie 98, »formularze A«/świadectwa pochodzenia nie zostały uznane za wystarczający dowód pochodzenia części rowerowych zakupionych w Sri Lance, ponieważ nie zostały wydane na podstawie rzeczywistych kosztów produkcji, lecz na prognozie kosztów produkcji w przyszłości, co nie gwarantuje, że te części rowerowe zostały rzeczywiście wyprodukowane zgodnie z prognozowanymi kosztami. Ponadto należy jasno stwierdzić, że Komisja nie podważa zasadniczo metodologii wydawania formularzy A/świadectw pochodzenia w Sri Lance, co wykracza poza zakres niniejszego dochodzenia, a jedynie ocenia, czy w tym przypadku spełnione zostały warunki przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W tej sytuacji, choć uznaje się, że art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego jako taki faktycznie nie ustanawia reguły pochodzenia, Komisja miała słuszne powody, żeby dojść do wniosku, iż te części pochodziły z Chin, jako że zostały one wyprodukowane przy użyciu ponad 60% surowców z Chin, a ich wartość dodana stanowiła mniej niż 25% kosztów produkcji. W związku z tym wszystkie powyższe twierdzenia zostały odrzucone”.
- 24 Komisja uznała zatem w motywie 104 zaskarżonego rozporządzenia, że dochodzenie wykazało „zatem żadnej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia dla działalności montażowej poza unikaniem środków obowiązujących wobec produktu objętego postępowaniem”.
- 25 Motywy 144–147 zaskarżonego rozporządzenia są poświęcone, w ramach dowodu istnienia dumpingu metodologii wprowadzenia przez Komisję polegająca na, po pierwsze, ustaleniu średniej ceny ważonej wywozu stosowanej w okresie sprawozdawczym, a następnie, po drugie, na porównaniu jej ze średnią normalną wartością ważoną. Komisja stwierdziła istnienie w odniesieniu do Pakistanu „istnienie znacznego dumpingu” (motyw 147 zaskarżonego rozporządzenia).
- 26 W motywie 163 zaskarżonego rozporządzenia, który odsyła do motywu 102 wspomnianego rozporządzenia, Komisja wyłączyła możliwość zwolnienia skarżącej z ewentualnych rozszerzonych środków z tego powodu, że ponieważ skarżąca „angażowała się w praktyki obchodzenia środków [...] zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego [skarżącej] nie można przyznać zwolnienia”.
- 27 Komisja w związku z tym postanowiła w art. 1 zaskarżonego rozporządzenia o rozszerzeniu ostatecznego cła antydumpingowego w wysokości 48,5% stosowanego do przywozów rowerów z Chin, o którym mowa powyżej w pkt 3, na przywóz rowerów wysyłanych w szczególności z Pakistanu, wskazując w art. 1 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia, że „[c]ło rozszerzone na mocy ust. 1 niniejszego artykułu pobierane jest od przywozu produktów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zarejestrowanych zgodnie z art. 2 rozporządzenia [wykonawczego] oraz art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia [podstawowego], z wyjątkiem przywozu produktów produkowanych przez przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1”.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 lipca 2015 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 29 W dniu 12 października 2015 r. Komisja złożyła w sekretariacie Sądu odpowiedź na skargę.
- 30 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 listopada 2015 r. European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) złożyło wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.
- 31 W dniach 7 i 18 grudnia 2015 r. Komisja, a następnie skarżąca poinformowały Sąd, że nie sprzeciwiają się interwencji EBMA.
- 32 Również w dniu 18 grudnia 2015 r. Komisja skierowała do Sądu wniosek o poufne traktowanie odpowiedzi na skargę, dostarczając mu wersję jawną. Skarżąca z kolei tego samego dnia skierowała do Sądu wniosek o poufne traktowanie załączników do skargi oraz załączników do odpowiedzi na skargę, załączając do tego wniosku wersję jawną tych załączników.
- 33 Nadal w dniu 18 grudnia 2015 r. skarżąca złożyła replikę w sekretariacie Sądu.
- 34 W dniu 25 stycznia 2016 r. skarżąca złożyła w sekretariacie Sądu jawną wersję skargi.
- 35 Postanowieniem prezesa siódmej izby z dnia 9 marca 2016 r. EBMA została dopuszczona do sprawy w charakterze interwenienta, a także uwzględnione zostały wnioski o poufne traktowanie złożone przez strony główne.
- 36 W dniu 18 marca 2016 r. Komisja złożyła w sekretariacie Sądu duplikę.
- 37 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 kwietnia 2016 r. skarżąca potwierdziła, że duplika nie zawierała poufnych informacji.
- 38 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 kwietnia 2016 r. interwenient potwierdził, że nie widzi sprzeciwu dla poufnego traktowania skargi, odpowiedzi na skargę i repliki.
- 39 Pismem z dnia 20 kwietnia 2016 r. Sąd wezwał strony główne do przedstawienia uwag w przedmiocie ewentualnego zawieszenia postępowania z powodu istnienia sześciu odwołań do Trybunału, które mogły mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania.
- 40 Odpowiednio w dniach 26 kwietnia i 10 maja 2016 r. Komisja i skarżąca odpowiedziały, pierwsza, że odwołania te odnoszą się do porządku oceny, jaki powinien być przestrzegany w trakcie wykładni i stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego, a także do prawidłowego rozdziału ciężaru dowodu w ramach dochodzeń w sprawie obchodzenia środków, która to kwestia nie pojawia się w niniejszej sprawie, oraz druga, że z uwagi na zarzuty odwołania nie wydają się one mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.
- 41 W dniu 2 maja 2016 r. interwenient złożył w sekretariacie Sądu uwagi interwenienta.
- 42 W dniu 26 maja 2016 r. prezes siódmej izby postanowił nie zawieszać postępowania.
- 43 W dniach 17 czerwca i 8 lipca 2016 r. Komisja i skarżąca złożyły w sekretariacie Sądu swe uwagi dotyczące pisma interwenienta.
- 44 W wyniku zmiany składu izb Sądu sprawa została przydzielona nowemu sędziemu sprawozdawcy w ramach siódmej izby.

- 45 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim ono jej dotyczy;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 46 Komisja, popierana przez interwenienta, wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 47 Na rozprawie w dniu 17 maja 2017 r., która częściowo odbyła się przy drzwiach zamkniętych na czas przesłuchań stron głównych odnośnie do załączników zawierających poufne dane, zostały wysłuchane wystąpienia stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd.
- 48 W trakcie rozprawy interwenient przedstawił uwagę co do sprawozdania na rozprawę, która została uwzględniona w protokole z rozprawy.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności skargi

- 49 Bez formalnego podniesienia zarzutu niedopuszczalności Komisja podnosi, że „gdyby skarżąca była zwykłym przedsiębiorcą handlującym rowerami, nie byłaby ona indywidualnie dotknięta poborem omawianych ceł od dnia rejestracji”. Przyznaje ona jednak, że „w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy skarga mogłaby być dopuszczalna w zakresie, w jakim rozszerzone cła były stosowane nie tylko do rowerów wysyłanych, ale również produkowanych przez samą skarżącą” oraz że to „tylko jako rzekoma posiadaczka statusu producenta rowerów skarżąca uczestniczyła w dochodzeniu oraz jej dane zostały wykorzystane przez organ prowadzący dochodzenie” (pkt 92 odpowiedzi na skargę).
- 50 Ustanowione w art. 263 akapit czwarty TFUE kryterium uzależniające dopuszczalność skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną na akt, którego nie jest ona adresatem, od tego, czy akt ten dotyczy tej osoby bezpośrednio i indywidualnie, stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, której występowanie sąd Unii może zbadać w każdym czasie, także działając z urzędu (postanowienie z dnia 5 lipca 2001 r., Conseil national des professions de l'automobile i in./Komisja, C-341/00 P, EU:C:2001:387, pkt 32; wyrok z dnia 29 listopada 2007 r., Stadtwerke Schwäbisch Hall i in./Komisja, C-176/06 P, niepublikowany, EU:C:2007:730 pkt 18).
- 51 W tym zakresie tytułem wstępu należy przypomnieć, że na podstawie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.
- 52 W tym zakresie, po pierwsze, należy zauważyć, że jeżeli chodzi o bezpośrednie oddziaływanie na skarżącą, sąd Unii uznał, iż niektóre przepisy rozporządzeń ustanawiających lub rozszerzających cła antydumpingowe mogą dotyczyć indywidualnie tych producentów i eksporterów danego produktu, którym były przypisywane praktyki antydumpingowe na podstawie danych dotyczących ich działalności handlowej. Jest tak ogólnie w wypadku przedsiębiorstw produkcyjnych i eksportowych, które mogą wykazać, że zostały zidentyfikowane w aktach ustanowionych przez Komisję i Radę lub że dotyczyły

ich dochodzenia przygotowawcze (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 lutego 1984 r., Allied Corporation i in./Komisja, 239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 11; z dnia 13 września 2013 r. Huvis/Rada, T-536/08, niepublikowany, EU:T:2013:432, pkt 25).

- 53 W świetle tego orzecznictwa należy stwierdzić nie tylko to, że skarżąca była przedmiotem dochodzenia, co zostało przypomniane w pkt 7–18 powyżej, ale również i to, że została ona zidentyfikowana w motywie 22 zaskarżonego rozporządzenia jako jedyny producent rowerów mający siedzibę w Pakistanie. Ponadto liczne pozostałe motywy rzeczonego rozporządzenia stanowią o sytuacji faktycznej i prawnej skarżącej (zob. pkt 21–27 powyżej). Nie można zatem zaprzeczyć, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy skarżącej indywidualnie w zakresie, w jakim zarządza ono pobór rozszerzonego cła antydumpingowego poczynszy od daty rejestracji.
- 54 Po drugie, należy stwierdzić, że rozporządzenie dotyczy skarżącej bezpośrednio. W tym względzie wystarczy stwierdzić, że organy celne państw członkowskich, bez korzystania z jakiegokolwiek marginesu uznania, są zobowiązane do poboru ceł nałożonych przez rozporządzenie antydumpingowe (zob. podobnie wyrok z dnia 16 stycznia 2014 r., BP Products North America/Rada, T-385/11, EU:T:2014:7, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 55 Ponieważ rozporządzenie dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie, skarga zmierzająca do stwierdzenia jego nieważności jest dopuszczalna.

W przedmiocie dopuszczalności niektórych „zarzutów” skargi

- 56 Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi jedynie zarzut naruszenia art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Podnosi ona, że przy stosowaniu tego przepisu Komisja popełniała błąd formalny i materialny, przedstawiając niespójne rozumowanie. Zarzut skargi został w tym zakresie przedstawiony w następujący sposób:
- Komisja zastosowała art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego do czynności wytwarzania części rowerowych w Sri Lance, podczas gdy odnośne dochodzenie miało za przedmiot rzekome obchodzenie środków antydumpingowych za pośrednictwem działalności montażowej w Pakistanie;
 - zastosowała ona ten przepis jako zasadę pochodzenia, podczas gdy przepis ten nią nie jest;
 - nie wykazała ona w sposób spójny niewystarczającego charakteru dowodowego świadectwa pochodzenia „formularz A”;
 - nie podjęła ona żadnego środka w celu zastosowania zasad pochodzenia przewidzianych w prawie celnym Unii.
- 57 Komisja twierdzi, że skarżąca podnosi w rzeczywistości trzy „zarzuty”, ponieważ kwestionuje ona kolejno oddalenie jej wniosku o zwolnienie, rozszerzenie ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz rowerów wysyłanych przez nią z Pakistanu oraz pobór wspomnianego cła. Komisja twierdzi, że pierwszy i trzeci z tych „zarzutów” są niedopuszczalne, ponieważ nie zostały one oparte na właściwych argumentach, oraz uważa, iż w każdym wypadku są one nieuzasadnione.
- 58 Nie można zgodzić się z interpretacją skargi dokonaną przez Komisję. W rzeczywistości bowiem skarżąca przedstawia jeden zarzut na poparcie żądania stwierdzenia nieważności, w którym podniosła, że to poprzez dopuszczenie się różnych „błędów formalnych, co do prawa oraz błędów w rozumowaniu” Komisja rozszerzyła na nią ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 48,5%. Odmowa zwolnienia z rozszerzenia wspomnianego cła i jego pobór są nierozzerwalnie związane w niniejszej sprawie, ponieważ, co zostało wskazane w motywie 22 zaskarżonego rozporządzenia, przytoczonego powyżej w pkt 21, „[w] okresie sprawozdawczym tylko jedno przedsiębiorstwo

produkowało rowery w Pakistanie” – to znaczy skarżąca, która była odpowiedzialna za cały przywóz rowerów z Pakistanu do Unii. Rozszerzenie pierwotnego cła antydumpingowego w wysokości 48,5% na to państwo, po pierwsze, było nieuniknioną konsekwencją odmowy zwolnienia skarżącej, i po drugie, bezpośrednio spowodowało pobór wspomnianego cła.

- 59 Potwierdza to również sama treść zaskarżonego rozporządzenia. W rzeczywistości bowiem z motywu 163 wspomnianego rozporządzenia, który odsyła do motywu 102 tego samego rozporządzenia, wynika, że wniosek o przyznanie zwolnienia został oddalony z jednego tylko powodu, a mianowicie, że „[skarżąca] angażował[a] się w praktyki obchodzenia środków” w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Z art. 1 ust. 3 zaskarżonego rozporządzenia, przytoczonego powyżej w pkt 27, wynika również, że pobór ostatecznego cła antydumpingowego wynikał bezpośrednio z rozszerzenia postanowionego w art. 1 ust. 1 rzeczonoego rozporządzenia.
- 60 W związku z tym należy uznać, że owe trzy „zarzuty” stanowią jeden zarzut, zmierzający do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie dotyczącym skarżącej, a w konsekwencji oddalić podniesione przez Komisję przyczyny niedopuszczalności dotyczące dwóch wspomnianych „zarzutów”.

Co do istoty

- 61 Przed oceną co do istoty jedyne zarzutu skargi Sąd uważa za stosowne poczynić pewne uwagi wstępne.

Uwagi wstępne

- 62 Po pierwsze, Komisja podnosi, że „kolejność, w jakiej skarga jest ułożona, nie przestrzega kolejności przewidzianej w art. 13 rozporządzenia podstawowego” (pkt 60 odpowiedzi na skargę), to znaczy, w pierwszej kolejności, obowiązku wykazania, że zostały spełnione cztery warunki ustanowione przez art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego dotyczące kraju, a następnie, oceny dowodów przedstawionych przez eksportujących producentów na poparcie ich indywidualnego wniosku o zwolnienie. Komisja przyznaje jednak, że w niniejszej sprawie rozróżnienie przewidziane przez art. 13 rozporządzenia podstawowego pomiędzy dwoma pierwszymi paragrafami „stało się niejasne poprzez fakt, że skarżąca była jedynym przedsiębiorstwem montującym rowery w Pakistanie” (pkt 66 odpowiedzi na skargę).
- 63 W tym zakresie, po pierwsze, należy zauważyć, iż skarżąca nie kwestionuje kolejności, w jakiej Komisja w zaskarżonym rozporządzeniu wykonała, odpowiednio, art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, dotyczący istnienia praktyk związanych z obchodzeniem środków w Pakistanie, a następnie oceny jej wniosku o zwolnienie. Po drugie, Komisja sama przyznała, o czym mowa powyżej w pkt 62, że owo rozróżnienie było niejasne w niniejszej sprawie, a także wskazała w uwagach co do ewentualnego zawieszenie postępowania, o których mowa powyżej w pkt 40, że w odróżnieniu do spraw zakończonych wyrokami z dnia 26 stycznia 2017 r., *Maxcom/Chin Haur Indonesia* (C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P, EU:C:2017:61) oraz *Maxcom/City Cycle Industries* (C-248/15 P, C-254/15 P i C-260/15 P, EU:C:2017:62) w niniejszej sprawie nie pojawia się kwestia kolejności oceny ustanowionej przez art. 13 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego.
- 64 Po drugie, interwenient zauważył w uwagach interwenienta i na rozprawie, że pojęcie „kraju objętego środkami”, o którym mowa w art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, powinno być rozumiane jako odnoszące się nie tylko do Chin, ale także do Sri Lanki, kraju, na który rozszerzone zostały pierwotne środki.

- 65 Należy stwierdzić w tym zakresie, że zaskarżone rozporządzenie nie opiera się na wykładni art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego takiej jak proponowana przez interwenienta oraz że taka wykładnia nie została ani podniesiona, ani przejęta, ani skomentowana przez Komisję w ramach niniejszej sprawy. W rzeczywistości bowiem z całościowej lektury wspomnianego rozporządzenia wynika, że jedynie Chiny zostały uznane za „kraj objęty środkami” w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ponadto należy wskazać, że okres objęty dochodzeniem w niniejszej sprawie dotyczył częściowo etapu, na którym środki antydumpingowe nałożone na rowery pochodzące z Chin nie zostały jeszcze rozszerzone na rowery wysyłane ze Sri Lanki, co wskazuje w razie potrzeby, że ten ostatni kraj nie mógł zostać uznany w zaskarżonym rozporządzeniu za „kraj objęty środkami” w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- 66 Otóż z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w ramach skargi o stwierdzenie nieważności Sąd nie może zastąpić swoim własnym uzasadnieniem uzasadnienia przedstawionego przez autora zaskarżonego aktu (zob. wyrok z dnia 26 października 2016 r., PT Musim Mas/Rada, C-468/15 P, EU:C:2016:803, pkt 64 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. również podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2005 r., General Electric/Komisja, T-210/01, EU:T:2005:456, pkt 359), do czego by doszło, gdyby argument interwenienta został dopuszczony. Wspomniany argument nie może zatem zostać uwzględniony.
- 67 Po trzecie, wiadomo, że w niniejszej sprawie Komisja nie zastosowała art. 18 rozporządzenia podstawowego dotyczącego braku współpracy. W rzeczywistości bowiem uznała ona, co zostało przypomniane powyżej w pkt 21, że skarżąca współpracowała. W konsekwencji argument interwenienta, zgodnie z którym Komisja miała prawo zastosować ów artykuł, należy oddalić jako pozbawiony znaczenia.
- 68 Po czwarte, interwenient podkreśla fakt, że Great Cycles i skarżąca stanowiły „jeden podmiot gospodarczy” dla celów interpretacji kryterium dotyczącego 60% i więcej łącznej wartości części zmontowanego produktu, o którym mowa w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Niemniej jednak należy zauważyć, że tak jak stwierdzono w pkt 65 powyżej, zaskarżone rozporządzenie nie opiera się na takim motywie oraz że twierdzenia interwenienta, nawet gdyby przyjąć je za udowodnione, nie mogą zastąpić powodów motywów przyjętych przez Komisję we wspomnianym rozporządzeniu. Tym samym również i ten argument, podniesiony pomocniczo, nie może zostać uwzględniony.

W przedmiocie jedyne zarzutu skargi

- 69 Po pierwsze, skarżąca podnosi, że zarówno z treści art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak i z orzecznictwa (wyrok z dnia 26 września 2000 r., Starway/Rada, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 88) wynika, iż przepis ten odnosi się do części zmontowanego produktu „pochodzącego” z kraju objętego środkami, przy czym słowo „pochodzącego” nie musi być rozumiane jako wymagające, aby części pochodziły rzeczywiście z tego kraju. W niniejszej sprawie okoliczność, że wspomniane części zostały wyprodukowane w Sri Lance i wysłane z tego kraju do Pakistanu, wystarczyłaby zatem do wykazania, że nie powinny zostać one zaklasyfikowane jako części „pochodzące” z Chin w rozumieniu art. 13 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia (pkt 22 i 23 skargi).
- 70 Po drugie, w trakcie weryfikacji na miejscu skarżąca przedstawiła świadectwa pochodzenia „formularz A” wystawione przez ministra handlu Demokratyczno-Socjalistycznej Republiki Sri Lanki w celu wykazania, że części produkowane w Sri Lance i wysyłane do Pakistanu z tego kraju pochodzą ze Sri Lanki. Ponieważ wspomniane świadectwa zostały przewidziane przez uregulowanie celne Unii, podmioty gospodarcze mają prawo polegania na nich, chyba że zostaną one formalnie uznane za nieważne w wyniku oficjalnego dochodzenia organów celnych Unii. Uważa ona w związku z tym, że spełniła ciężar dowodu ciążyący na niej na podstawie pkt 88 wyroku z dnia 26 września 2000 r., Starway/Rada (T-80/97, EU:T:2000:216). Wyjaśnia ona, że zestawieniu kosztów sporządzonych przez biegłych rewidentów towarzyszyło jej zaangażowanie w otworzenie fabryki na wszelką kontrolę

i aktualizowanie jej ksiąg handlowych. W replice skarżąca wskazała w pkt 20, że „rozsądne jest dla małego kraju z ograniczonymi zasobami, takiego jak Sri Lanka, przyjęcie sytemu, na podstawie którego świadectwa pochodzenia »formularz A« są wydawane na podstawie prognozy kosztów, poddanej kontroli ex post”. Dodaje ona w pkt 52–54 repliki, że art. 97t obowiązującego wówczas rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1993, L 253, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym do kodeksu celnego”), reguluje procedurę weryfikacji ex post wspomnianych świadectw pochodzenia. Zdaniem skarżącej Komisja nie wskazała w zaskarżonym rozporządzeniu, z jakiego powodu świadectwa pochodzenia „formularz A” miałyby być niewiarygodne (pkt 53 repliki), podczas gdy powinna ona „rozsądnie uzasadnić powody”, dla których nie mogły one zostać uznane za ważne (pkt 55 in fine repliki).

- 71 Po trzecie, Komisja popełniła błędy formalne, błędy co do prawa oraz błędy w uzasadnieniu, gdy stosowała art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego do czynności produkcyjnych, które miały miejsce w Sri Lance, a nie w Pakistanie. Postępując w ten sposób, Komisja wykroczyła poza zakres terytorialny prowadzenia dochodzenia poprzez zastosowanie tego samego przepisu do państwa innego niż Pakistan. Ponadto Komisja zastosowała nieprawidłową regułę, ponieważ zastosowany przepis nie jest regułą pochodzenia, w celu wykazania w błędny sposób, że części rowerowe wyprodukowane w Sri Lance nie pochodziły z tego kraju i mogły w związku z tym zostać uznane za pochodzące z Chin. Ponadto rozumowanie Komisji jest niespójne, ponieważ słusznie przyznaje ona, że sporny przepis nie stanowi reguły pochodzenia, niemniej jednak stosuje go jako taką regułę do spornych części rowerowych.
- 72 Tymczasem w tych okolicznościach, skoro Komisja miała zamiar odrzucić świadectwa pochodzenia „formularz A” jako niewystarczające środki dowodowe, zasady dobrej administracji i staranności wymagały co najmniej weryfikacji pochodzenia odnośnych rowerów według reguł preferencyjnego pochodzenia, a nie reguł preferencyjnych przewidzianych przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1) i rozporządzenie wykonawcze do kodeksu celnego. Tymczasem nie przeprowadzono w tym celu żadnej weryfikacji.
- 73 W pierwszej kolejności Komisja podnosi, że art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego w żaden sposób nie odnosi się do „pochodzenia” części, lecz posługuje się zwyczajnie terminem faktycznym „pochodzą z kraju”. W ten sposób przedmiotowy przepis nie zawiera żadnego odesłania do tego, że jego zastosowanie powinno następować poprzez zastosowanie reguł pochodzenia przewidzianych przez uregulowanie celne Unii w odniesieniu do pozostałych przepisów wspomnianego rozporządzenia, takich jak art. 13 ust. 1 akapit drugi, który odnosi się do „nieznacznej modyfikacji produktu objętego postępowaniem, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami”. Tym samym art. 13 rozporządzenia podstawowego ustanawia odmienny system prawny, z odmiennymi progami, który ma zagwarantować przewidywalność działania Unii przeciwko obchodzeniu środków.
- 74 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o świadectwa pochodzenia przedstawione przez skarżącą, Komisja uważa, że nie stanowią one wystarczającego środka dowodowego w celu wykazania pochodzenia ze Sri Lanki wspomnianych części z uwagi na poszlaki podsumowane powyżej w pkt 15.
- 75 W trzeciej kolejności – ponieważ orzecznictwo przyznaje instytucjom Unii możliwość oparcia się na zbiorze zgodnych poszlak, należy stąd wywnioskować, że art. 13 rozporządzenia podstawowego był interpretowany jako nieograniczający rodzajów środków dowodowych, na których organy prowadzące dochodzenia mogą się oprzeć w celu wykazania praktyk związanych z obchodzeniem środków.
- 76 Komisja podnosi w pkt 3 i 42 dupliki, że stosowanie „w drodze analogii” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie stanowi istotnej podstawy jej twierdzeń, lecz „dodatkową ocenę”, do której nie była ona zobowiązana, ponieważ „brak wiarygodności [świadectw pochodzenia »formularz A«] i brak wyposażenia służącego produkcji były wystarczające dla umożliwienia jej [...]

stwierdzenia, że informacje dostarczone przez skarżąca nie były wiarygodne”. Wyjaśnia ona, że wyrażenie „ponadto” w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia potwierdza charakter „dodatkowego instrumentu” środka z tego przepisu.

- 77 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego cła antydumpingowe nałożone na podstawie tego rozporządzenia można rozszerzyć na przywóz z państw trzecich produktów podobnych, nieznacznie zmodyfikowanych lub nie, jak również części do tych produktów, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Zgodnie z art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia działalność montażowa, taka jak wykonywana przez skarżąca w niniejszej sprawie, jest uznawana za obchodzenie obowiązujących środków, jeżeli zostały spełnione przesłanki wymienione w lit. a)–c) (wyrok z dnia 26 września 2000 r., *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 78).
- 78 Dokładniej, z art. 13 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia podstawowego wynika, że działalność montażowa jest uznawana za obchodzenie, jeżeli części o wartości 60% lub więcej łącznej wartości części zmontowanego produktu „pochodz[ą] z kraju objętego środkami” (wyrok z dnia 26 września 2000 r., *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 79).
- 79 Z powyższego wynika, że na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego instytucje Unii powinny wykazać, poza spełnieniem pozostałych wymienionych w nim warunków, że części stanowiące ponad 60% lub więcej łącznej wartości części zmontowanego produktu pochodzą z kraju objętego środkami. Z kolei nie muszą one przedstawiać dowodów na to, że części te również pochodzą z tego kraju (wyrok z dnia 26 września 2000 r. *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 84).
- 80 Następnie – z rozporządzenia podstawowego, a w szczególności z jego art. 13, wynika, że rozporządzenie dotyczące rozszerzenia cła antydumpingowego ma na celu zapewnienie skuteczności tego środka i uniknięcie jego obchodzenia, zwłaszcza w drodze działalności montażowej w Unii lub w państwach trzecich. W ten sposób środek dotyczący rozszerzenia cła antydumpingowego ma jedynie charakter pomocniczy względem pierwotnego aktu ustanawiającego to cło. W związku z tym sprzeczne z celem i ogólną systematyką art. 13 wspomnianego rozporządzenia byłoby obejmowanie cłem antydumpingowym ustanowionym początkowo od przywozu danego produktu pochodzącego z określonego kraju również przywozu części tego produktu pochodzących z krajów objętych środkami, jeżeli dotknięci tym przedsiębiorcy, którzy wykonują działalność montażową stanowiącą przedmiot dochodzenia Komisji, dostarczają dowód, iż części stanowiące 60% lub więcej łącznej wartości części zmontowanego produktu pochodzą z innego kraju. W rzeczywistości bowiem w takiej sytuacji działalność montażowa nie może zostać uznana za obchodzenie pierwotnie nałożonego cła antydumpingowego w rozumieniu art. 13 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 26 września 2000 r., *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 85).
- 81 W konsekwencji art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego należy interpretować w ten sposób, że działalność montażowa na terytorium Unii lub w innych państwach trzecich jest uznawana za obchodzenie obowiązujących środków, jeżeli poza spełnieniem pozostałych warunków wymienionych w tym przepisie części stanowiące 60% lub więcej łącznej wartości zmontowanego produktu pochodzą z kraju objętego środkami, chyba że dany przedsiębiorca przedstawi instytucji Unii dowód, iż części te pochodzą z innego kraju (wyrok z dnia 26 września 2000 r., *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 88).
- 82 Taki dowód może zostać przedstawiony w różnych przypadkach, a nie wyłącznie w przypadku zwykłego tranzytu (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2000 r., *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 87).

- 83 Z powyższego wynika, że o ile co do zasady wystarczy odwołać się do zwykłego „pochodzenia” [provenance] części stosowanych przy montażu produktu końcowego w celu zastosowania art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, to jednak może okazać się konieczne w przypadku wątpliwości sprawdzenie, czy części wysyłane z danego państwa trzeciego, w rzeczywistości nie pochodzą z innego państwa.
- 84 Jeżeli chodzi o pojęcie „pochodzące z” [proviennent de] stosowane w art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, to należy podnieść, że o ile wspomniane rozporządzenie nie zawiera jego definicji, to jednak stosuje je wielokrotnie, kojarząc je systematycznie z terminem „przywóz”. W ten sposób wyrażenie „przywóz z [przywóz pochodzący z]” znajduje się tytułem przykładu w motywie 8 oraz art. 2 ust. 7 lit. a), art. 3 ust. 4, art. 9 ust. 5 i 6 oraz art. 13 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia. Wariant tego wyrażenia został użyty w motywie 54 zaskarżonego rozporządzenia. Wyrażenie to jest ponadto tłumaczone w pozostałych wersjach językowych owych przepisów rozporządzenia podstawowego jako „przywóz z”. Tak jest w przypadku na przykład wersji angielskiej (imports from), niemieckiej (Einführen aus), bułgarskiej (вход от), chorwackiej (uvoza iz) i litewskiej (importui iš). Z powyższego wynika, że wyrażenie „przywóz z” w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego należy rozumieć jako odnoszące się do przemyślnych przywozów, a zatem do kraju wywozu.
- 85 Taka wykładnia jest ponadto zgodna z celem skuteczności środków zmierzających do zwalczania obchodzenia środków leżącego u podstaw art. 13 rozporządzenia podstawowego, ponieważ przewiduje ona skuteczne i praktyczne rozwiązanie pozwalające Komisji na odniesienie się do zwykłego „pochodzenia” części wykorzystywanych do montażu produktu końcowego, w celu zastosowania art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- 86 W niniejszym przypadku z akt sprawy, a w szczególności z tabeli F.2 załączonej do formularza wynika, co ponadto nie zostało zakwestionowane przez strony, że co najmniej 47% części stosowanych do montażu rowerów w Pakistanie było przywożonych ze Sri Lanki, po wyprodukowaniu ich w tym kraju. Hipoteza zwykłego tranzytu z tego kraju nie odpowiada zatem okolicznościom niniejszej sprawy. W związku z tym należy stwierdzić, że omawiane części mogą zostać uznane za „przybyłe” ze Sri Lanki.
- 87 Niemniej jednak, jak wynika z orzecznictwa streszczonego w pkt 79–82 powyżej, wniosek ten nie powinien uniemożliwić Komisji zbadania w razie wątpliwości, czy części „przybywające” ze Sri Lanki nie pochodzą w rzeczywistości z innego kraju, takiego jak państwo objęte środkami, w niniejszej sprawie z Chin.
- 88 W tym zakresie, po pierwsze, należy podkreślić, że argument Komisji, zgodnie z którym „pochodzenie” części nie ma znaczenia dla celów zastosowania art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie uwzględnia w ogóle wykładni tego przepisu dokonanej przez sąd Unii.
- 89 Po drugie, ów argument Komisji jest sprzeczny z tym, że ona sama zbadała pochodzenie spornych części rowerowych. W rzeczywistości bowiem, w pierwszej kolejności, tabela F.2 formularza, na którym Komisja skupiła znaczną część swej weryfikacji, wymaga w szczególności wskazania „pochodzenia” części rowerowych stosowanych w działalności montażowej w Pakistanie. W drugiej kolejności – z motywów 98–101 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja zbadała, czy świadectwa pochodzenia „formularz A” omawianych towarów były wystarczające dla wykazania „pochodzenia” omawianych części rowerowych. W trzeciej kolejności, po uznaniu, iż wspomniane świadectw pochodzenia nie stanowią wystarczających dowodów dla wykazania „pochodzenia” części rowerowych, Komisja zastosowała kryteria z art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w celu zbadania „pochodzenia” wspomnianych części, jak sama to potwierdziła w trakcie przesłuchania przez rzecznika praw stron, co wynika z protokołu tego przesłuchania.

- 90 O ile z treści motywu 101 in fine zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja stwierdziła, iż sporne części rowerowe „pochodziły [en provenance]” z Chin, ponieważ zostały one wyprodukowane w 60% z surowców pochodzących z Chin, oraz że wartość dodana była niższa niż 25% kosztów produkcji, to jednak z licznych elementów w aktach sprawy, a w szczególności z elementów wymienionych powyżej w pkt 89, wynika, że Komisja zastosowała kryteria z art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w celu zbadania „pochodzenia” tych części. Owe rozbieżności terminologiczne świadczą również o pewnym myleniu przez Komisję odpowiednich pojęć „pochodzenie [provenance]” oraz „pochodzenie [origine]”.
- 91 W każdym razie z pkt 81–86 powyżej wynika, że w niniejszej sprawie sporne części rowerowe „pochodziły” ze Sri Lanki, niemniej jednak Komisja mogła zażądać od skarżącej przedstawienia dowodu na to, że wspomniane części nie tylko „pochodziły [provenance]” ze Sri Lanki, ale także że pochodzą [origine] z tego kraju.
- 92 W tych okolicznościach należy zbadać, czy Komisja mogła bez naruszenia prawa stwierdzić, że części rowerowe pochodzące [przybyłe z] ze Sri Lanki miały w rzeczywistości chińskie pochodzenie.
- 93 W tym zakresie należy zbadać, po pierwsze, wartość dowodową świadectw pochodzenia „formularz A” przedstawionych przez skarżącą jako dowód pochodzenia ze Sri Lanki spornych części rowerowych, które jednak zostały odrzucone przez Komisję (zwaną dalej „zakwestionowanymi świadectwami”), i po drugie, koszty wytworzenia wspomnianych części, przedstawione przez skarżącą na żądanie Komisji, w odniesieniu do których Komisja zastosowała w drodze analogii art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- *W przedmiocie ciężaru dowodowego zakwestionowanych świadectw*
- 94 W zakresie, w jakim jedna z części argumentacji skarżącej może być interpretowana jako podważająca uzasadnienie zaskarżonego rozporządzenia dotyczącego oceny przez Komisję wartości dowodowej świadectw pochodzenia „formularz A”, należy stwierdzić, że z motywów 98, 100 i 101 zaskarżonego rozporządzenia, których treść została przedstawiona powyżej w pkt 23, wynika, że Komisja wyraźnie i wyczerpująco przedstawiła powody, dla których nie mogła w niniejszej sprawie uznać za wiarygodne świadectwa pochodzenia „formularz A”, które przedstawiła jej skarżąca. Uzasadnienie znajdujące się w zaskarżonym rozporządzeniu spełnia zatem wymóg ustanowiony w art. 296 TFUE.
- 95 Co do istoty, po pierwsze, należy przypomnieć, że świadectwa pochodzenia „formularz A” są świadectwami preferencyjnego pochodzenia, które były regulowane w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych w zakresie dotyczącym Unii przez art. 97k–97u rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego, i które pozwalają eksporterowi udowodnić pochodzenie wywożonego przez niego towaru. W tym zakresie trzeba podkreślić, że na każdym państwie korzystającym na podstawie art. 97k ust. 1 rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego ciąży obowiązek przestrzegania lub zapewnienia przestrzegania reguł pochodzenia i reguł dotyczących sporządzania i wydawania świadectw pochodzenia „formularz A”.
- 96 Świadectwa pochodzenia „formularz A” są również powszechnie używane w handlu międzynarodowym jako sposób poświadczenia pochodzenia towarów, których one dotyczą. Ponadto instytucje Unii często wymagają ich przedstawienia, w tym w ramach postępowań w dziedzinie antydumpingowej, w celu upewnienia się co do pochodzenia odnośnego produktu. Potwierdza to w niniejszej sprawie, co zostało stwierdzone na rozprawie, okoliczność, iż Komisja przyjęła przedstawione przez skarżącą świadectwa pochodzenia „formularz A” dotyczące części rowerowych produkowanych przez Vechenson jako wystarczający dowód ich pochodzenia ze Sri Lanki (zob. powyżej pkt 15).

- 97 Niemniej jednak należy zauważyć, że zgodnie z art. 26 rozporządzenia nr 2913/92, w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności faktycznych, organy celne mogą w razie poważnych wątpliwości zażądać wszelkich dodatkowych dowodów w celu zapewnienia, by wskazanie pochodzenia rzeczywiście odpowiadało regułom ustanowionym przez Unię w tej dziedzinie. W tym celu art. 97t rozporządzenia wykonawczego do kodeksu celnego, w brzmieniu obowiązującym w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych, ustanawia postępowanie kontrolne a posteriori świadectw pochodzenia „formularz A” w drodze sondażu lub każdorazowo, gdy organy celne państw członkowskich mają uzasadnione wątpliwości co do autentyczności tych dokumentów.
- 98 Z przepisów tych można wywnioskować, że choć świadectwa pochodzenia „formularz A” mają wartość dowodową w kwestii pochodzenia towarów, których dotyczą, to jednak nie jest ona absolutna. W rzeczywistości bowiem takie świadectwo, wystawione przez państwo trzecie, nie może wiązać organów Unii w zakresie ustalenia pochodzenia tych towarów, uniemożliwiając im zbadanie tego pochodzenia za pomocą innych środków, jeżeli istnieją obiektywne, poważne i zgodne poszlaki wywołujące wątpliwość co do rzeczywistego pochodzenia towarów stanowiących przedmiot tych świadectw. W tym względzie z orzecznictwa wynika, że kontrole a posteriori zostałyby w dużej części pozbawione skuteczności, gdyby stosowanie takich świadectw mogło samo w sobie uzasadniać przyznanie obniżenia należności celnych (wyroki z dnia 11 lipca 2002 r., *Hyper/Komisja*, T-205/99, EU:T:2002:189, pkt 102; z dnia 16 grudnia 2010 r., *Hit Trading i Berkman Forwarding/Komisja*, T-191/09, niepublikowany, EU:T:2010:535, pkt 97).
- 99 Po drugie, z art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego wynika, że poza okolicznościami przewidzianymi w art. 18 wspomnianego rozporządzenia dotyczącymi braku współpracy – który to artykuł nie miał zastosowania w sprawie, co zostało podkreślone powyżej w pkt 67 – prawdziwość informacji dostarczonych przez zainteresowane strony, na których Komisja zamierza oprzeć wnioski, powinna w miarę możliwości zostać sprawdzona. W konsekwencji również ten przepis uzasadnia nie tylko możliwość, ale także ciążący na Komisji obowiązek sprawdzenia przedstawionych jej dokumentów. Wykonywanie tego obowiązku w dziedzinie antydumpingowej nie powinno oczywiście naruszać przewidzianych w tym celu procedur szczególnych pozostających w gestii organów celnych, tym bardziej że w niniejszej sprawie Komisja nie zakwestionowała ważności świadectw jako takich, a jedynie ich niewystarczającą wartość dowodową.
- 100 W niniejszym przypadku Komisja stwierdziła, że zakwestionowane świadectwa pochodzenia nie mogły zostać uznane za wystarczające środki dowodowe w celu wykazania pochodzenia spornych części rowerowych, opierając się na szeregu obiektywnych, poważnych i zgodnych poszlakach, które nie zostały podważone przez skarżącą.
- 101 W tym zakresie, po pierwsze, Komisja stwierdziła, że zakwestionowane świadectwa zostały wystawione nie na podstawie rzeczywistych kosztów wytworzenia, lecz na podstawie prognozy kosztów wytworzenia na przyszłość, nie gwarantując, iż części rowerowe rzeczywiście zostaną wyprodukowane zgodnie z prognozowanymi kosztami. Chodziło o zwykłą ogólną prognozę kosztów wytworzenia ważną dla nieokreślonej wielkości produkcji w okresie około jednego roku, co zresztą potwierdziła sama skarżąca (motywy 98–101 zaskarżonego rozporządzenia). Ponadto Komisja zauważyła, że dla określonych ram i widelców rowerowych, dla których zostały wystawione zakwestionowane świadectwa pochodzenia, brakowało uzasadniającego zestawienia kosztów (motyw 98 zaskarżonego rozporządzenia), jak np. dla ram i widelców o wymiarach 24 i 26 cali, oraz że wspomniane świadectwa zostały wydane bez uzasadniającego zestawienia kosztów, co miało miejsce w przypadku kierownic o wymiarach 10 cali.
- 102 Po drugie, organy Sri Lanki potwierdziły Komisji, że zastosowały tę ogólną metodę do Great Cycles bez przeprowadzenia kontroli ex post.

- 103 Po trzecie, Komisja podkreśliła okoliczność, że zestawienia kosztów przedstawione na poparcie wniosku o wydanie zakwestionowanych świadectw pochodzenia były sporządzone według rozmiarów części rowerowych – ram, widelców, felg i kół – a nie dla indywidualnych produktów.
- 104 Po czwarte, wartość franco statek wskazana na zakwestionowanych świadectwach nie odpowiadała wartości znajdujących się w ramach innych danych podanych do wiadomości przez skarżącą, takich jak dane znajdujące się w tabeli F.2 (zob. powyżej pkt 9 i 12) lub niektóre faktury dotyczące stosunków handlowych pomiędzy Great Cycles a skarżącą, Flying Horse a skarżącą oraz pomiędzy Great Cycles i Flying Horse. Jeżeli chodzi o niektóre z tych faktur skarżąca błędnie twierdzi, że powołanie się na dziesięć spośród nich jest niedopuszczalne z tego powodu, że nie zostały one podane do wiadomości we wnioskach Komisji. Z akt sprawy wynika bowiem, że to sama skarżąca przekazała Komisji owe faktury w trakcie weryfikacji na miejscu oraz że części te, o których mowa w tabeli F.2., były przedmiotem dyskusji między stronami w trakcie postępowania administracyjnego. Komisja miała zatem prawo powołania się na nie, w tym w ramach niniejszego postępowania.
- 105 A zatem słusznie w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy oraz z uwagi na ogół przesłanek ujętych w pkt 101–104 powyżej Komisja mogła uznać, że zaskarżone świadectwa nie stanowiły wystarczających środków dowodowych dla wykazania pochodzenia części rowerowych.
- 106 W związku z tym należy w tej kwestii odrzucić zarzut skargi jako nieuzasadniony.

– *W przedmiocie zastosowania „w drodze analogii” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego*

- 107 Po odrzuceniu zakwestionowanych świadectw pochodzenia jako niewystarczających środków dowodowych dla wykazania pochodzenia ze Sri Lanki omawianych części rowerowych, Komisja wezwała skarżącą do przedstawienia – a ta je przedstawiła, zestawienie kosztów wytworzenia wspomnianych części za okres sprawozdawczy w wymaganym formacie. Komisja zastosowała wówczas „w drodze analogii” kryteria z art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w celu weryfikacji w oparciu o ich koszty wytworzenia „pochodzenia” wspomnianych części (według protokołu z przesłuchania przez rzecznika praw stron) lub ich „pochodzenia [provenance]” (zgodnie z treścią motywu 101 in fine zaskarżonego rozporządzenia, zobacz pkt 89 powyżej).
- 108 Jak zostało stwierdzone powyżej w pkt 86, w niniejszej sprawie części te „pochodziły” ze Sri Lanki. Pozostaje zatem jeszcze zbadać, czy Komisja mogła bez naruszania prawa zastosować „w drodze analogii” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego do niniejszego przypadku w celu zbadania pochodzenia tych części.
- 109 Należy wyjaśnić w tym zakresie, że koszty wytworzenia przedstawione w tym celu przez skarżącą nie zostały odrzucone przez Komisję jako niewystarczające lub niewiarygodne. Przeciwnie, z akt sprawy, a także motywów 13 i 101 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja oparła się w szczególności na tych informacjach w celu zastosowania „w drodze analogii” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- 110 Otóż z jednej strony, stosując „w drodze analogii” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, Komisja w rzeczywistości zbadała, czy produkcja części rowerowych w Sri Lance obchodziła środki antydumpingowe nałożone na rowery pochodzące z Chin, co jednak nie stanowiło przedmiotu dochodzenia prowadzącego do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia.
- 111 W rzeczywistości bowiem z treści samego art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego wynika, że ma ono zastosowanie do „działalności montażowej”, a ustanowiona w nim zasada 60% ma zastosowanie w ten sposób do łącznej wartości „zmontowanego produktu”. Tymczasem wiadomo, że w niniejszej sprawie przedmiotem dochodzenia nie była „działalność montażowa” rowerów w Sri Lance ani w żaden sposób rowery „zmontowane” w Sri Lance.

- 112 Z drugiej strony – art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie ustanawia reguły pochodzenia, co przyznaje ponadto sama Komisja w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia, jak potwierdza to w swych pismach. Tym samym nie można go stosować „w drodze analogii” w celu ustalenia pochodzenia towaru, tym bardziej że kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego różnią się co do istoty od kryteriów dotyczących reguł pochodzenia. Otóż gdyby należało stwierdzić, że ponad 40% łącznej wartości części zmontowanego produktu to części pochodzące z kraju innego niż kraj objęty środkami, działalność montażowa nie mogłaby zostać uznana za obchodzenie pierwotnie nałożonego cła antydumpingowego w rozumieniu art. 13 rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2000 r., *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 85).
- 113 Ponadto z art. 14 ust. 3 rozporządzenia podstawowego wynika, że „[p]rzepisy szczególne, zwłaszcza dotyczące powszechnej definicji pojęcia pochodzenia, zawarte w rozporządzeniu [nr 2913/92], mogą zostać przyjęte na potrzeby niniejszego rozporządzenia”. Niemniej jednak wiadomo, że przed wejściem w życie zaskarżonego rozporządzenia takie przepisy nie zostały przyjęte (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2000 r., *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 108).
- 114 W związku z tym Komisja naruszyła prawo poprzez zastosowanie „w drodze analogii” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego do części rowerowych zakupionych w Sri Lance w celu zbadania ich pochodzenia w ramach działalności montażowej w Pakistanie.
- 115 Żaden z argumentów przedstawionych przez Komisję nie podważa tego wniosku. Po pierwsze, jeżeli chodzi o argument przedstawiony w duplice, zgodnie z którym Komisja nie musiała badać pozostałych dowodów, ponieważ brak wystarczającej wartości dowodowej zakwestionowanych certyfikatów pozwalał jej na oddalenie wniosku o zwolnienie na tej jedynej podstawie, należy zauważyć, że z żadnego przepisu zaskarżonego rozporządzenia nie wynika, że zastosowanie „w drodze analogii” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego do części rowerów zakupionych w Sri Lance zostało dokonane tytułem dodatkowym. Przeciwnie, z kilku motywów zaskarżonego rozporządzenia, takich jak motywy 13, 98, 100 i 101, wynika, że powód ten stanowił jeden z istotnych elementów oceny dokonanej przez Komisję, i był on ponadto podnoszony i dyskutowany w trakcie całego postępowania, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia. Komisja nie powinna wyciągać w tym zakresie żadnego poważnego argumentu z zastosowania terminu „ponadto” (*moreover*) w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ wspomniany powód znajduje się w kilku kolejnych motywach i termin ten wskazuje wyłącznie na dodatek do argumentu i nie oznacza zbytecznego charakteru tego dodatku.
- 116 Po drugie, Komisja sama przyznała, że okoliczności dotyczące niniejszej sprawy, aczkolwiek wątpliwe, nie wystarczają same w sobie na „ustalenie w sposób ostateczny, że skarżąca była zaangażowana w praktyki obchodzenia środków w Pakistanie w okresie sprawozdawczym” (pkt 11 in limine dupliki). W związku z tym Komisja nie mogła się ograniczyć do powołania się na „zbiór poszlak” bez wykazania jednocześnie, iż zostały spełnione przesłanki przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, tym bardziej że skarżąca została uznana za współpracującą, co zostało wskazane powyżej w pkt 21.
- 117 Po trzecie, w każdym razie z orzecznictwa wynika, że Komisja powinna zbadać nie w sposób sumaryczny, lecz w sposób staranny i bezstronny dokumenty przekazane jej w ramach dochodzenia przez zainteresowany podmiot gospodarczy, aby móc udowodnić prawidłowość swoich informacji (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2000 r., *Starway/Rada*, T-80/97, EU:T:2000:216, pkt 115). Komisja nie może zatem nie uwzględnić danych przedstawionych przez skarżącą w celu wykazania pochodzenia omawianych części rowerowych pod pretekstem, że takie badanie nie jest konieczne, tym bardziej że Komisja sama oparła się na tych informacjach, które znajdują się w tabeli F.4.1., bez kwestionowania ich wiarygodności w celu zastosowania „w drodze analogii” art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

- 118 Wreszcie okoliczność, iż weryfikacja kosztów wytworzenia spornych części została dokonana „na papierze”, ponieważ narzędzia produkcyjne zostały przeniesione, nie ma decydującego znaczenia, ponieważ Komisja nie kwestionuje, że w trakcie okresu sprawozdawczego sporne części były produkowane w Sri Lance. W każdym razie taka tylko okoliczność nie może usunąć naruszenia, którego dopuściła się Komisja.
- 119 Z powyższego wynika, że jedyny zarzut skargi jest zasadny. W związku z tym należy go uznać i w konsekwencji stwierdzić nieważność zaskarżonego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej.

W przedmiocie kosztów

- 120 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 121 Ponieważ w niniejszym przypadku Komisja przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącej – obciążyć ją kosztami postępowania.
- 122 Interwenient pokrywa własne koszty zgodnie z art. 138 § 3 regulaminu postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/776 z dnia 18 maja 2015 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, wprowadzone rozporządzeniem Rady (UE) nr 502/2013 wobec przywozu rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Kambodży, Pakistanu i Filipin, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Kambodży, Pakistanu i Filipin, w zakresie, w jakim dotyczy ono Kolachi Raj Industrial (Private) Ltd.**
- 2) **Komisja zostaje obciążona kosztami własnym oraz kosztami poniesionymi przez Kolachi Raj Industrial (Private).**
- 3) **European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) pokrywa własne koszty.**

Tomljenović

Marcoulli

Kornezov

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 10 października 2017 r.

Podpisy

i — Punkty 81, 83 i 99 w niniejszym tekście były przedmiotem zmian o charakterze językowym po pierwotnym umieszczeniu go na stronie internetowej.